

Кленова балада

Анатолій Матвійчук

Загриміли в полі, мов громи, гармати,
Стрільця молодого виряджала мати,
Витирала сльози і благала Бога,
Щоб вернув їй сина додому живого,
Щоб вернув їй сина додому живого...
Не плач, моя рідна, посивівша мати,
Я пішов на войну тебе визволяти,
А, як не діждешся з тої Січі мене,
Посади, благаю, біля хати клена,
Посади, благаю, біля хати клена...

Приспів:

*А туман — білим полем,
А біда — чорним болем,
А душа — буйним кленом,
Зеленим, ой зеленим.
А туман — білим полем,
А біда — чорним болем,
А душа — буйним кленом,
Зеленим, зеленим.*

Тягнуться до сонця стовбури кленові,
Зрошені сльозами горя і любові,
Довгими ночами тихо шепчуть віти, —
То твої, Вкраїно, найдорожчі діти,
То твої, Вкраїно, найрідніші діти...

*А туман — білим полем,
А біда — чорним болем,
А душа — буйним кленом,
Зеленим, ой зеленим.
А туман — білим полем,
А біда — чорним болем,
А душа — буйним кленом,
Зеленим, зеленим.*